

DIARI DE SABADELL

Avisos

LA COMARCA

Notícies

ANY X - NUM. 2414 - PREU: 10 CENTIMS

SABADELL, DIJOUS 22 DE MARÇ 1928

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I IMPRENTA:

RAMELA, 66. - TELÈFON N.º 409

França

El Parlament francès ha arribat al terme de la comanda que el poble va fer-li per mitjà dels seus vots; ha viscut tot el temps que reglamentàriament havia de viure, i bona o dolenta ha deixat acabada la seva obra. L'aspecte polític d'aquesta obra podrà ploure o deixar de ploure als francesos, i als que sense ésser francesos, s'interessin per les coses de França; probablement no tothom coincideix en apreciar aqueixa labor política que en els darrers temps, més que del Parlament, ha estat tasca personal de M. Poincaré, el qual, malgrat la manera un bon xic arbitrària d'interpretar el problema d'Alsàcia, en conjunt ha sabut correspondre a la confiança que li fou atorgada. Poincaré i el seu Parlament han reeixit singularment en l'aspecte econòmic. El camí recorregut durant els dos anys darrers, és realment important. Es pot dir que França ha salvat la seva crisi formidable que amenaçava de deixar-la en la màxima pobresa, en la misèria més desesperada. Econòmicament Poincaré, malgrat de regir els destins del poble d'Europa que més estima la democràcia i la llibertat, ha estat fins a cert punt un veritable dictador; però ha obtingut resultats satisfactoris, i això, i no res més, és el que es tractava de demostrar. França es disposa en aquests moments, després de fet el balanç de la tasca realitzada, a entrar en un període d'agitació electoral sense restriccions de cap mena, per tal de elegir el nou Parlament. Tota la França es mourà a l'entorn dels ideals més solvents i més prestigiosos. Una vegada més aquest procediment profundament democràtic, adhuc reconeixent els seus defectes, que és d'altíssima universalitat, serà emprat per la gent de la França amb l'altíssim propòsit de què sigui el futur Parlament l'expressió més aproximada de la voluntat del poble. Comença l'agitació electoral. Nosaltres que tenim el concepte que tenim dels ideals polítics, anirem seguint aquest moviment que durant algun temps preocuparà als nostres veïns. Des de darrera als vidres de la nostra casa tancada veurem com treuen el cap a la finestra i respiren els aires sanitosos i perfumats de la primavera.

L'A. de F. de T. de LL.
ha inaugurat l'Escola de
Passadores-Nuadores

D'un dia a l'altre

Petita suite en re: II-Primera part: Beethoven.
Segona part: Stravinsky.
Tercera part: Borodin.

Li deia: Moltes vegades sentint Beethoven he dit Pare-Nostre (per aprofitar el temps). Però mai no n'he pogut acabar cap sentint Stravinsky. I sentint Borodin, una vegada vaig passar tot un rosari i encara vaig tenir temps de dir-hi un Pare-nostre per als difunts i un altre per a les ànimes del Purgatori.

FRANCESC TRABAL

no negligible mai per a bastar una integral instrucció. Saluda a les noies professors Sres. Mercé Alemany i Teresa Mañalich i deseguida comença el funcionament de la classe per al qual hi havia ja dispost tot l'utilitat necessari.

Amb les classes de Cosidores de Peces que aïns hi funciona amb molt profit, dirigides per l'experta Professora Sra. Gertrudis Arrigas, completada per la de instrucció primària a càrrec de la Sra. Mariàna Vila, aquesta que ara acaba d'establir-se de Passadores-Nuadores completa el programa que en aquest aspecte tenia a desenvolupar l'Associació de Fabricants de Teixits de Liana, per al bon resultat del qual hi ha donat tota mena d'ajuda benemèrita Escola Industrial i d'Arts i Oficis.

En l'aniversari del nostre amic Francesc de P. Bedós

L'infant de la barba blanca

Avui fa un any que va desaparèixer per sempre d'entre nosaltres un home que era un infant:

Tant era tractar-lo com valorar de seguida qui era aquest infant, aquest home, aquest senyor.

Quan el vàrem trobar en la nostra adolescència era un dels puntals d'aquella casa que fou bressol de la nostra idealitat, aquella casa que hem retret i no ens causarem mai de retreure, aquella casa on s'hi tenia encesa la llantia de la més alta ciutadania, on tot era sinceritat i abnegació.

El «senyor Bedós» —així, tal com se'l coneixia—era un dels incansables mestres de cultura d'aquell acabament del vuitcents, època tan injustament bescantada per mal agraïts deixebles.

D'alleshores el coneixíem i encara mentalment reconstruïm amb gaudi la bonica visió d'aquell petit món que sempre més ha viscut i viurà en nosaltres.

El veïem entremig dels seus companys treballant amb entusiasme per un noble i desinteressat sentiment.

El veïem voltat d'artistes mostrant-li el seu fruit pictòric, ensenys que els artistes li demanaven els seus consells.

El veïem en aquell teàtrret veï donant esplendides representacions d'aquelles obres seves «Del municipi al mar» i «La flor de la immortali», aquesta darrera perpetuada per una cançó feta popular.

El veïem com un pare bondadós al costat dels seus «Rapsodes» que reunia en la seva pròpia llar.

El veïem a plena naturalesa embriagat de poesia.

I després el veïem, més ençà, consagrat per complet en l'exercici de la seva carrera i en la plaent companyia dels seus fills arborats d'estimació i de la seva esposa enamorada i comprensiva.

En aquest darrer període era quan nosaltres de tant en tant hi teníem extenses converses de propòsits i de bellesa, aquelles converses que sempre trobàvem curtes i ens deixàvem entenedits d'esperança i de coratge.

Aquell senyor de la barba blanca en aquests moments d'infinitat s'esplaiava talment fet un infant. Ens explicava novel·les, obres escèniques, llegendes i poemes que tenia embastades i pensava acabar-los com si estigués al començament d'una nova joventut i com si la seva vida no es tingués d'acabar mai.

Aristòcrata de la bellesa, mori somnolent i ll.

Nosaltres, en el seu aniversari, el millor record que podem ofrenar-li és la promesa de no trencar el fil dels seus somnis sublims d'un ciutadà perfecte.

JOAN TÍSSA PARRÉS

Una llegenda

L'encantada de Pinyana

Una vegada el dilecte i cultíssim amic Francesc de P. Bedós vingué a contar-me una llegenda que acabava de recollir. Estava contentíssim de la troballa, i tanmateix podia estar-ne...

Del Pont d'Amenera estant, on En Bedós i la seva família estiuja ven, un dia ell i dos dels seus fills feren una petita excursió riu Gaià amunt.

En arribar sota la torra de Pinyana, prop de Querol, decidiren pujar-hi. La torra de guaita i senyal està en el flanc de la muntanya i damunt un grony rocós avançat vers el riu, i des d'ella s'obrien els castells de Querol, Saborella i Saumella.

Costa amunt, trobaren uns carboners amb els quals En Bedós entaulà conversa.

I un d'ells féu amb sorna: — A la torra van? No hi van pas per desencantar la donzella i per la pinya d'or?

En Bedós va sentir instantàniament que anava a escoltar coses boniques i d'interès. I replicà ràpidament amb la màxima avidesa: — Què és això de la donzella encantada, diu de la pinya d'or? Apa, bon home, digueu nos el que en sapigueu... I del catboner va recollir aquest bella llegenda:

Prop mateix de la torra de Pinyana hi ha una cova que no sé si votés la sabran trobar. Diu que és un forat molt fondo i que al capdavant hi ha una sala gran en la qual viu un encantat o bruixot.

I, vet aquí que una vegada, una donzella molt bonica i molt bona estava per allà prop la boca de la cova, hi ha qui diu guardant ovelles i qui diu guardant porcells, acompanyada d'un gos de presa. La donzella penetrà a la cova, i el seu gos lleial la va seguir. No se sap amb certesa perquè va endinsar s'hi.

Alguns diuen, però, que la donzella tenia una pinya, la qual tirava lluny i el gos la hi portava. I tot jugant amb el gos a tirar i portar, un cop s'escaigué que la pinya es ficà al forat de la cova i rodolà avall. La donzella s'endinsà a la cova per atrapar la pinya, i el gos sempre amantent la seguí. La innocent donzella recuperà la pinya al mateix temps que es presentà l'encantat habitant del fons de la caverna. De sobte la pinya es tornà d'or i ella i el gos restaren encantats. I allà s'està, qui sap el temps que fa i el que hi haurà d'estar, esperant el donzell pur i coratjós que la vulgui deslluir. I diu que sola podrà desencantar la donzella el jove prou bo i prou brau que goti pentinar fins al fons de la cova amb un cap de mort, això és, un craní, a taca i a un criu encés a

El pas de l'amor

GLOSSA

«Matinet me'n llevi jo, matinet a punt d'alba»; érem al cor de l'hivern, blanca de neu la muntanya. Quan elixia pel portal tot dormia en la pau santa; «poso la sella al cavall, dret a la costa solana». Els meus ulls, meravellats, contemplen l'alba mortalla; no s'obria ni un ocell, no s'oïen ni una fontana; penjada del calze viu suspesa està la cascada. «Quan arribi a mig camí, sento una veu prima i clara», de sobte ha esclatat el sol, d'aromes s'ha impregnat l'aire... Tu devallaves del cim formosa com una fada. Has passat devora meu, Déu te guard rosa galana! i he vist els arbres florir i envellutar-se les prades, i he sentit el fútilinyó cantar alegres corrandes i relluir els ocells i bramant les cascades... T'has perdut pel costé avall lleugera com una daina; s'ha tornat a apagar el cel, ta veu s'ha fos dins dels aires, i en guaitar al meu entorn tot dormia en la pau santa.. Erem al cor de l'hivern, blanca de neu la muntanya.

F. DE P. BADÓS

l'altra. Sense generositat d'intencions el gos no deixa atancar ningú a la seva gentil mestressa, puix els escotem amb tota la fúria.

I bé es conta que alguns joves, més cobejosos de la pinya d'or que desitjosos de rescatar la captiva, han enirat a la cova de l'encantament i no n'han sortit pas. I tanmateix el jove que aconseguís desencantar la donzella de Pinyana, tindria un bon premi d'amor i de riquesa, que el faria feliç: podria casar-se amb la bella captiva rescatada i per ell seria la pinya d'or. Deu ésser una cosa ben difícil això quan ningú ha aconseguit el singular premi.

A les dificultats d'ordre moral per a merèixer el cal afegir-n'hi d'altres d'habilitat o d'astúcia. Perquè, segons diu la tradició, l'encantat de Pinyana així que hagué fet captiva la donzella, cuita a tapat, la boca veritable de la cova i a obrir ensem altres forats per a desorientar i fer més profunda la penetració al seu catau misteriós...

Quan En Bedós em contava la referida llegenda vibrava d'entusiasme i els ulls li brillaven d'èxtasi. Ell, amb la seva penetració agudíssima i amb la seva gran fan-

1928/135